

teise koguni jõudnud Evald J. Voitk oma „Mardika teega“ ei tõuse palju kõrgemale eelmisist. Nendega võrreldes esindab E d u a r d V i s n a p u u „S ü d a m e v e s k i“ päris head värsikultuuri, kuigi ta on liiga alalhoidlik ja paiguti kulunudki oma sümbolismis. Kõige küpsemalt debüteeris 1934. a. H e i t i T a l v i k „P a l a v i k u g a“, raamatuga, mis oma vormilt on küll vahest sama konservatiivne kui Ed. Visnapuu oma, kuid sisult kuulub eesti Parnassil uudislikumate hulka oma dekadentliku, naturalismi kalduva, kuid ka teata- vaid usundilisi motiive sisaldava romantikaga.

Debüteerijate kõrval on 1934. a. meie tuntudki luuletajad esinenud suuremas ulatuses kui aasta varem. Paatosest ning sentimentaalsuseni küündivast heldi- musest kantud laadi vahel ühelt poolt ja teiselt poolt asjaliku ja karge laadi vahel kõikudes on J o h a n n e s S c h ü t z sedapuhku „S ü d a s u v e s“ eelistanud viimast ning pakkunud puhtkirjelduslikke kujutisi Tallinnast, Lõuna-Euroopa rännult ja meie suvisest maaelust. Schütz'i kombel taltunud pole aga seekordki A u g u s t A l l e oma „K a r m i d e s r ü t m i d e s“. Sõjakalt tungib ta kallale sellele uuele haakristi märki otsa ees kandvale vaimsusele, mis läänes lokates teata- val määral on ulatunud meilegi. Kuid selle kõrval leiab Alle mahti sõnastada ka isikulisemaid elamusi talvitamisest maaüksinduses jms. Allele väga lähe- dane on maailmavaateliselt J o h a n n e s B a r b a r u s „T u l i p u n k t i s“, olles seejuures oma revolutsioo- nilistes igatsustes Allest konkreetssem ja ka maailma- pilti laiemalt haarav. Aga kui Barbarus Allest on kindlam selles, mille eest ta võitleb ja kuhu poole püüab, siis seevastu on Alle omakorda kindlam luule puhtvormilises kujundamises. Kõik need kolm luule- tajat käsitlevad suure kaasaalamisega eesti ja kogu